

LBRIS

We know
books

Povești regale de Crăciun

Paul Editions

Poveste de Crăciun.....	3
Povestea îngerăşului din bradul de Crăciun.....	17
Povestea omului de zăpadă.....	19
Ajutoarele lui Moş Crăciun.....	21
Povestea Bradului de Crăciun.....	23
Cel mai frumos cadou.....	25
Povestea fulgului de zăpadă.....	35
Povestea globuleţelor.....	44
Un bulgăre de zăpadă.....	46
Darul de Crăciun.....	49
Crăciunul mamei.....	53
Floarea lacrimilor.....	61
Crăiasa Zăpezii.....	63
Nicuşor.....	102
Crăciunul.....	110
Om de Zăpadă.....	120
Fetiţa cu chibrituri.....	127
POVESTIRI DESPRE IISUS.....	131
Noaptea Sfântă.....	133
Vedenia Cezarului.....	139
Fântâna celor trei magi.....	146
Copilul din Betleem.....	156
Fuga în Egipt.....	177
În Nazaret.....	184
În templu.....	189
Pricoarea.....	205
Dumnezeu şi Sf. Petre.....	212
Flacăra.....	222

We know

IBDIS
Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

POVEȘTI REGALE DE CRĂCIUN/*** – București:
Paul Editions, 2019

ISBN 978-606-8963-78-5

Redactare: *Mihaela Enache*
Nicoleta Petcu

Tehnoredactare: *Paul Editions*
Coperta: *Lucian Enache*

Paul Editions

Șos. Ștefan cel Mare nr. 15, Sector 2, București

www.pauleditions.ro

e-mail: pauleditions@gmail.com, office@pauleditions.ro,

vanzari@pauleditions.ro, nicoleta.petcu@pauleditions.ro,

mihaela.enache@pauleditions.ro

tel: 0730.660.427; 0731.884.583

Tipar: ARTPRINT

E-mail: office@artprint.ro

Poveste de Crăciun

Regina Maria

O să vă istorisesc astăzi o poveste foarte duioasă. În mijlocul unei păduri mari și întunecoase, se afla un puț părăsit, adânc și tainic. Nimeni nu știa de ce puțul era acolo, nici cine îl făcuse, nici cât de vechi era.

Țăranii din împrejurimi se temeau grozav, căci din el se auzeau ieșind vaiete, gemete și câteodată chiar niște ciocănituri ca și când cineva ar fi bătut în tuburile puțului.

Credința tuturor era că un suflet stă robit în adâncurile acelea, din care nu poate ieși la suprafață.

Satul cel mai apropiat de pădure se numea Galea, un sat micuț și sărăcăcios, cu case scunde și modeste, în ale căror grădini, florile păreau searbede și fără viață, pentru că pământul era pietros și neroditor.

În mijlocul așezării se afla o bisericuță veche de lemn, cu un acoperiș destul de mare, poate chiar prea mare pentru ea, ce părea că îngreunează zidurile lăcașului. De-a lungul anilor, prin trecerea nenumăratelor anotimpuri, mai ales datorită ploilor și ninsorilor, acoperișul căpătase un aspect frumos, în ciuda faptului că era destul de vechi. Culoarea lui bătea în cenușiu, de-ți era mai mare dragul să-l privești.

Împrejurul bisericuței creșteau tufe bătrâne și pi-

pernicite de liliac, adăpostind sub umbra lor mormintele împrăștiate pe alocuri, ca o turmă de oi pă-rășite.

Țăranii se cam rușinau de bisericuța lor modestă și visau să construiască una nouă, frumoasă și albă pe dinafară, cu un acoperiș de tablă, ce ar fi strălucit în soare ca argintul și prin care n-ar fi răzbit, în vremurile rele, nici ploaia, nici zăpada, iar amvonul l-ar fi dorit să aibă stâlpi groși de piatră zugrăvită în culori vii, cu ochiul lui Dumnezeu pictat deasupra ușii.

Fără îndoială că enoriașii se obișnuiseră cu bisericuța lor din lemn, deși fiecare sat își are mândria lui, iar locuitorilor nu le place să rămână mai prejos decât cei din așezările învecinate.

În satul de dincolo de pădure, ce se numea Boștea, se înălțase o biserică nouă și mare, așa precum o râvneau și cei din Galea.

„Vorbeam de puțul fermecat, nu e așa?“

Pasămite, țăranii își închipuiau că ființa necunoscută, care sta robită acolo, le-ar fi adus lor numai necazuri, dacă ar fi scăpat afară din puț. După închipuirea lor, singurul mijloc de-a îmbuna acea ființă nedefinită era acela de a-i arunca din când în când mici daruri. Mai ales cu prilejul unor sărbători religioase mai importante, când îndată ce liturghia lua sfârșit, înainte de a se duce la horă, enoriașii formau pâlcuri, pâlcuri, pornind spre pădure cu modestele lor daruri. Unii duceau flori, ouă încondeiate, sau covrigi cu susan. Alții purtau cu ei snopi de grâu legați cu coarde multicolore. Copiii

dădeau și ei câte ceva din fructele căpătate. Uneori le înlocuiau cu pietricele adunate din albia râului, ce păreau de culoare trandafirie, pe care ei le ștergeau de apă și le lustruiau ca să fie mai arătoase.

Fetele nu se lăsau nici ele mai prejos, dând drept ofrandă mărgelile de la ciucurii betelor, poze cu sfinți, ori multe alte nimicuri cumpărate de pe la Târgul de la Moși.

Flăcăii aveau pregătite ca daruri nasturi de la tunici militare, parale mărunțele și garoafe roșii, purtate mai întâi de ei la ureche.

Babele, purtând furca în brâu, pe căldură mergeau șchiopătând, chiar dacă ajungeau frânte de oboseală în pădure. Acolo aruncau în apă cărbuni nestinși, lână sau cânepă, bolborosind descântece sau rugăciuni, uitându-se cu coada ochiului la cei tineri, ca și cum ar fi dorit să le găsească vreun cusur.

În timpul iernii, puțul era părăsit cu desăvârșire, căci nimeni nu se încumeta să treacă prin pădure.

La marginea satului Galea, într-o casă atât de mică și modestă, ce părea mai degrabă o colibă, trăia o văduvă săracă. Tot satul o cunoștea sub numele de Maria-văduva. Sărmana de ea avea un singur copil, pe micuțul Petre, cel cu ochi mari, albaștri și obrăjori palizi. El semăna leit cu maică-sa. Băiețelul mai avusese două surori, dar amândouă putrezeau de multă vreme sub liliacul din curtea bisericii. Atât de săracă, lipită pământului, era biata văduvă, încât nu pusese nici măcar o cruce pe locul unde își dormeau somnul de veci copilele

sale. Din această cauză, micuțul Petre, mult se mai necăjea.

Băiatul vădanei, foarte evlavios din fire, ținea toate posturile. La drept vorbind nici nu prea avea ce mânca. El urma cu sfințenie învățămintele căpătate în sânul bisericii, asculta cu luare-aminte cuvintele preotului Toader, cu toate că nu prea pricepea el înțelesul predicilor, încât multe dintre ele se întipăriseră greșit în mintea lui fragedă. Copilul Petre mai avea credința că biserica satului învecinat, Boștea, era mai sfântă, pentru că era nouă și cu mult mai mare. Acest gând i se fixase în mintea lui de copil, într-o duminică după slujbă, pe când parohul Toader, vorbind despre adunarea banilor pentru clădirea sfântului lăcaș de închinăciune, a dat drept pildă biserica satului vecin, înălțată prin milostenia fiecărui locuitor, indiferent dacă el era sărac sau mai înstărit, fiecare enoriaș aducându-și astfel contribuția sa pentru cinstirea numelui Domnului.

Bineînțeles că Petre nu avea nici măcar o lețcaie și tocmai de aceea își închipuia biserica satului Boștea minunat de frumoasă față de cea pricăjită din Galea.

Petrică împlinise vârsta de șapte ani. Pe la începutul iernii, când se instalase o vreme tare viforoasă, maică-sa se îmbolnăvi grav. Mai presus de orice, băiețelul își iubea mama nespus de mult. El însuși era îndurerat văzând-o suferind fără speranță, pe cea căruia îi dăduse viață. Bietul de el era neajutorat, ca să-i poată aduce vreo alinare.

Maria, foarte răbdătoare din fire, nu se tânguia niciodată; în coliba ei nu se afla nici măcar un pat. De obicei se culca pe un fel de laviță din lemn, acoperită cu velnițe zdrențuite și, pe acel așternut neîncălzit, zăcea tremurând de friguri, cu buzele vinete și crăpate. O vatră mare de pământ cuprindea mai tot locul în odăița strâmtă. Maria se culca după cuptorul, pe care sârmanul copil își dădea toată osteneala să-l poată ține cald, cărând zilnic din pădure vreascuri, atâtea câte putea el să ducă în spinare. Cum era cam bondoc, iar legătura de vreascuri era uneori greoaie din cauza umezelii adunate în ele, se strecura către casă încovoiat, încât părea un arici mărișor care încerca să-și croiască drum prin zăpadă. Tot el era cel care încerca să și gătească, deși merindele lor se limitau la câteva funii de ceapă uscată, atârinate după vatră, și la puțin mălai pus într-o copaie.

Firește că Petre nu era un bun bucătar. Maria, suspinând, înlătura strachina cu fiertură pe care el, îngrijorat, i-o aducea. Cât de mult se frământa bietul copil din această cauză! Și ce șiroaie de lacrimi curgeau pe obrăjorii lui palizi! Atunci, în momentele lui cele mai grele, se vâra în vreun colț, îngenunchea și spunea cu glas tare „Tatăl nostru“, precum și multe alte rugăciuni pe care le învățase de la parohul satului. Le înșira una după alta, cu toate că nu aveau nicio legătură cu durerea lui. Apoi, copilul se strecura lângă mamă-sa, lipindu-se de ea, cu nădejdea că o va încălzi strângând-o cu drag la piept, cu brațele lui mici și slăbănoage. Dar vai! Dum-

nezeu părea că nu aude rugăciunea băiatului, căci mamă-sii îi era din ce în ce mai rău.

Inchipuindu-și atunci copilul că, undeva, în rugăciunile sale poate greșise cu ceva înaintea lui Dumnezeu, simțea o muștrare de cuget, cu toate că nu-și amintea să fi încălcat vreuna dintre cele zece porunci.

Petre era un copilaș atât de cuminte, încât îi era mai mare dragul, dar și milă să-l privești. Până atunci, bietul de el nu apucase încă să se bucure de ceva. Cu toate acestea nici urâcios nu era, căci de când începuse să crească mai mărișor, o tot ajuta pe maică-sa, așa cum putea pentru vârsta lui fragedă. Era pregătit de mic copil ca să ducă pe umerii săi povara modestei lor gospodării.

Sosise Ajunul Crăciunului. Maria tot zăcea, de credeai că parcă dă mâna cu moartea, când deodată lui Petrișor i-a venit o idee de-a dreptul îndrăzneată, căci în mintea lui se perindau atâtea gânduri încă nelămurite, pe care nu avea cine să i le deslușească. Unul dintre ele îl frământa mai mult, anume că, dacă vrei să ți se împlinească o dorință, trebuie să aprinzi cu evlavie lumânări pe la icoane, dar mai ales la aceea a Maicii Domnului, căci lumânările aprinse cu credință întăresc rugăciunea. Căpătase de la bătrânul dascăl o lumânărică drept mulțumire că îl ajutase la liturghia din ultima duminică. Lumânarea era atât de subțire și de mică, încât trebuia să aibă mare grijă de ea. Pe deasupra, bătrânul dascăl îi dăruise și o cutioară cu cinci bețe de chibrituri, pe

care le păzea cu grijă de umezeală. Toate ar fi mers bine, dacă Petre nu și-ar fi pus în minte că trebuie să ducă lumânarea la biserica din Boștea. Ca mulți alții din satul lui, avea credința greșită că biserica lor nu era destul de vrednică de Cel de Sus. Dar ca să mergi la Boștea, trebuia ori să faci ocol mai mare, ori să croiești drumul de-a dreptul prin pădurea întunecoasă, unde se găsea puțul cu pricina.

Băietanul se temea chiar și vara de izvorul plin de gemete, darămite iarna, când prin pădure suflă viscolul, iar lupii îi dădeau târcoale.

Nevrând s-o lase pe maică-sa prea mult timp singură, cu toată frica ce-l stăpânea, băiețelul se hotărî să înfrunte poteca cea înfricoșătoare. Își luă deci sumanul, căciula – ce-i cădea pe urechi de mare ce era, că fusese altădată a tatălui său – își puse mânușile, mai mult cârpite decât bune, apoi ascunse cu grijă în buzunar chibriturile, neprețuita lumânare și se pregăti să plece la drum. Dar înainte de a ieși din colibă, nu uită să îngrămădească pe foc toate lemnele rămase și să pună o cană cu apă alături de maică-sa. Maria sta cu fața la perete și delira, înșirând fel de fel de vorbe fără rost care umpleau de spaimă sufletul bietului copil.

Amurgul începuse să-și cearnă încet întunericul. Petrică nu se îndurase să plece mai devreme din cauza sănătății șubreze a dragei sale măicuțe. Bietul de el se simțea destul de neliniștit, dar era hotărât să-și îndeplinească planul și să înfrunte acea teamă neînțeleasă pentru vârsta lui de copil. Și plecă. În

curând ajunse la marginea pădurii. Cu destul curaj se avântă s-o străbată, deși inima îi bătea cu putere.

„Oare o să reușesc să ocolesc puțul?“, se gândea Petre, în timp ce înainta. Vântul urla printre crengi cu un șuierat prelung. Copilul tremura de frigul ce se lăsase. Din fericire zăpada nu era prea mare, decât prin unele locuri, unde viscolul o îngrămadise. Cu toată graba, noaptea părea că-l urmărește, că îl ajunge, că îl prinde. Gâtlejul începuse să-l cam strângă, iar el sufla din greu și gâfâia. În sinea lui își spunea: „Ce pădure mare! Ce copaci înalți! – nicicând Petrică nu se simțise atât de mititel – Ah! De-aș nimeri calea cea bună fără să trec pe lângă locul cu pricina!“. Tocmai când spunea cu voce tare aceste cuvinte, poc!, poc!, auzi un sunet care-l înmărmuri de frică. Din nou, aceeași ciocănitură: poc!, poc! și apoi alta ca un vaiet ce ieșea chiar din fundul pământului. Cu tot gerul, începu să-l treacă toate sudorile.

Pe când se gândea, bietul de el, ce adâncă este noaptea, copacii păreau că s-au prefăcut, în ziduri negre care-l înconjuraseră din toate părțile.

Din nou auzi lovitura: poc!, poc!

„Doamne, Doamne, asta-i glasul din puț!“ zise copilul. Ca prins de o vrajă, Petrișor încercă să înainteze. Era sigur că se poate furișa, strecurându-se printre copaci ca să iasă din acel loc blestemat. Cu toate acestea parcă picioarele nu-l mai ascultau. De frică de a nu da peste puț, se împiedică și căzu gâfâind chiar la marginea lui. O clipă doar a rămas locului, cu obrazul îngropat în zăpada rece, plângând în hohote.

Deodată se opri din plâns, întrebându-se:

„Dar ce-o mai fi și asta? Plânge și altcineva? Nu mă aflu numai eu în singurătate? Oare mai este și un alt deznădăjduit aici? Oare nu mă înșel?“

Lui i se părea că aude glasul unui copil care plânge, plânge mereu.

Petrică reuși cu greu să se ridice. Dintr-o dată frica îi pieri. Cum să se mai teamă de un biet copil care plânge și el în întuneric? Auzi din nou ciocănituri. Totuși se uită peste colac în adâncime. O putere mai mare decât voința lui parcă îl împingea să privească înăuntru. Lui Petre întotdeauna îi fusese urât să se uite în puț, chiar și ziua în amiaza mare, când mămica lui îl ținea strâns de mână, căci după aceea, nopți în șir nu se mai odihnea imaginându-și că alunecă în întunecoasa tainiță.

„Dar acum când se afla cu desăvârșire singur, oare ce avea să i se întâmple? – se tot întreba el. Cine oare se află acolo jos? Ce taină se ascunde în acea adâncime?“ se tot gândea sărmanul copil pe când se înnoptase, de-a binelea. Deodată, un glas ascuțit de copil strigă:

— Oh, lasă-mă să ies, ajută-mă! Aruncă-mi lumânarea ta. Sunt singur aici în întuneric și îmi este atât de frig!

— Lumânărica mea! suspină Petre, uitând de spaimă. Nu pot să ți-o arunc! Nu pot!

— Dar îmi este frig – strigă glasul din adâncul puțului – mi-e frig și azi e Crăciunul și eu sunt singur în întuneric!

— Ei bine, dar mama mea e bolnavă pe moarte! i-a răspuns Petre fără teamă, rezemat de marginea colacului.

Petre nu se mai gândea acum cătuși de puțin la cele prin care trecea. Toată ființa lui era stăpânită de dorința de a-și păstra lumânarea, menită să-i redea sănătatea mamei sale.

— Nu pot să-ți dau lumânarea! zise el mâhnit. Trebuie să mă duc la Boștea, s-o aprind dinaintea icoanei Maicii Domnului, ca să mi se însănătoșească mama!

— Destule lumânări ard înaintea icoanelor în Ajunul Crăciunului! - i-a răspuns glasul. Fecioara Maria nu va simți lipsa flăcării tale, pe când eu aici sunt părăsit și mi-e tare frig! Dă-mi, dă-mi, te rog, te rog, lumânărica ta!

— Dar toate lumânările aprinse înaintea Maicii Preacurate nu o pot înlocui pe a mea! se jeli Petre cu totul copleșit de milă și de durere. Nu voi mai căpăta niciodată altă lumânare. Sunt un biet sărac. Dacă mama moare, rămân singur pe lume. Și-s prea mic ca să pot trăi fără sprijin.

Sărăcuțul de el căzu în genunchi, rezemându-și din nou capul de marginea puțului.

— În numele binecuvântatului Prunc al Fecioarei Maria, te implor să-mi dai lumânarea! se mai rugă o dată glasul din adâncuri. E noaptea Nașterii Mântuitorului. Se poate ca o rugăciune făcută în numele lui să nu fie ascultată?

Dar Petrică, nehotărât, tot mai șovăia. Cu inima împărțită în două, se întreba care îi este datoria?

Toată nădejdea și-o pusese în făclioara ce dorea s-o aprindă în biserica din Boștea. Dar acum, în frământarea lui sufletească, în marea lui credință, nu mai știa ce să facă.

— În numele Sfântului Prunc precum și al Maicii Născătoare de Dumnezeu, zise din nou glasul aproape stins, sunt înghețat, sunt părăsit și eu sunt un copil, un biet copilăș! Oh, fie-ți milă de mine! Dă-mi lumină!

Petre începu să plângă. Inima lui părea acum că începe să se topească de amărăciune și chin. Suferea chiar pentru copilul robit, suferea pentru draga lui măicuță, pentru el însuși, pentru lumea în care totul i se părea nedrept, ca și sărăcia lucie din colibelor, ca și biserițuța de lemn, îngreunată sub povara acoperișului învechit!

Cum sta el așa, rezemat și frânt de durere, dinaintea ochilor i se arăta parcă imaginea bisericii din Boștea, biserica în care nu va mai intra! O neînchipuită slavă o înconjura, scaldată toată într-o strălucire pe care nimic n-o mai atingea. Petre știa bine că de acum înainte își va jertfi lumânarea. Nu-i fusese ea oare cerută în numele Mântuitorului, a cărui naștere se prăznuia în acea noapte? Nu se mai întrebă pe sine însuși cum o singură lumânărică poate dezrobi copilul din puț în învălmășeala gândurilor sale, flacăra ei devenise pentru dânsul lucrul cel mai de căpetenie de pe pământ.

— Ține lumânărica mea! zise el oftând. Ia-o! Prinde și cele cinci chibrituri, dar fii atent să nu